

(א) נכרסת כד. ושי"ג.
 (ב) רש"י מ"א. א. נעלם קמח:
 ושי"ג כ"ה ל. ע"ש. (ד) וע"ג
 פכשיי מולין מ"ג. (ה) (דף ל.)
 (ו) נכרסת כט"ג. (ז) ושי"ג
 מוספתא שם ד"ה טלית.

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא תירפס בעיני
 (ב) רבנן (רוחן) תמימי וי"ב ס"א
 אבל טוביל: (ג) תוס'
 ר"ה שאל וכו' דתמס שאלה
 נמי ל' יום: (ד) בא"ד
 היה חייב להחזיר לא לא
 דעביד: (ה) ר"ה חמקין
 וכו' לתמר כספון הא קא
 מפשיי כהילוכא:

גליון הש"ס

מתני' שאל אדם מחבירו.
 ע"י כיושלוני פ"ח דשעישת
 על מיד' הנהג' ברי"ש שם:

רבינו הגנאל

הלכה מחזירין את השבר.
 רבה בר בר חנה לא
 על לפירקה רוב יהודה,
 שרייה לארא דייאלא א"ל
 זיל גרד ביה, אול גרביה.
 פירוש אמשכיהו והביאהו
 מלשון פרין נחל מימין גר,
 כלומר הכרחו, כדגיסין
 כפרק בגות כותים נידות
 מערסותן שילא בר אבינא
 עבר עובדא כרב, כי קא
 ניהא נפשיה דרב א"ל לרב
 אמי זיל צניעיה ואי לא
 צאית (גרייה) (גרייה), הוא
 סבר גרייה א"ל, ופי' הכוח
 וכו'. מי שנפרקה ידו או
 רגלו, פי' ש' מוכנה, וכו'
 יטרפס בצונן אבל רוחין
 כדרכו ואם נתרפא נתרפא.
 ורב אריא דשיניא ליה
 ידיה והיה אומר לרב יוסף
 ומראה כפידו רב אבינא לרב
 כן אך כך מותר אל אסור,
 עד שהיה מראה לו כדי
 שיראה מה תמרידו חכמים
 חזרה ידו, לקוממה ותרפא.
 הדרן עלך הבית

פרק עשרים ושש

שואל אדם מחבירו כדי
 יין וכדי שמן ובלבד
 שלא יאמר לו הלויני
 בו. ואוקומא דחיישין
 שפא יכתוב. (ז) וכיון שאם
 יאמר לו הלויני גררין
 בו ואומרין לו אסור
 לומר כן ביום שבת, לשון
 הלואה מינכרא מילתא ולא
 אתי למכתב. וכיון שהוכיח
 א"ל רבא בר בר חנן לאביי
 נטיב להא דא"ל

(א) עין בעין השלם עין
 גמ' א.
 (ב) אינו מנען ללאורה ואולי
 דהיה לו גי' הספדים בגמרא
 המוסגר תתי' לנהג' והוא
 גמי' השב"א כן ומפני
 רבנו דהתקן הוא דבשם
 כיון שאם אומר הלוי קדישין
 עוליהו י' לו היכרא ולא אתי
 למכתב מלשון שאלה וכו'
 וכו'.

חבית פרק שנים ועשרים שבת

קמח.

**עין משפט
 נר מצוה**

ב נא טוש"ע ארי"ח סומן
 שכת ספיק מו:
 ב נא שם ספיק ל:
 א ג ד מ"י פכ"ג מהל' שבת
 הלכה י' סמנ' לאוין סה
 טור טוש"ע ארי"ח סומן שז
 ספיק יא:
 ב ה מ"י פ"ה מהלכות י"ט
 הלכה א ב סמנ' לאוין עה
 טוש"ע ארי"ח סומן מקי
 ספיק ח:
 ג ד מ"י שם טוש"ע שם
 ספיק י וסומן סמנ'
 ספיק ה:

לעוין רש"י

מנשטר"ל [מנישטר"ל].
 פקדי. שטר.
 אשולשיני"ר
 [אשולשיני"ר]. לנקוט.

מוסף רש"י

איתפח. תרפס (ב"י פ. 19.
 סנהדרין ס"ב). חזרא מחתא
 מחיתנהו. וכו' צאריה אמת
 איתפס לזילם, לשון עבד ממי
 (שמות לו כב מרפס של
 מנשה אוריג) דמיקון דכפ
 קרי לו איש' איתנה, שמסר
 אמת דכפיו (וחזין ותו ובעי"ז
 פסחים ס"ב).
 הדרן עלך הבית

מוסף תוספות

א. נמי. מוס' הלא"ה.
 ב. דסתם הלואה ל' יום ואי
 תבע ל' תוך ל' יום לא
 פרע ל' אבל שאלה. מוס'
 הלא"ה. ג. הדרא בעינא.
 מוס' י"ד. [ו]למה ליה
 לפכורי ביה עד ל' יום.
 יעבי"א. ד. כשאינו מטיל
 בה ציצית לא אתי לידו
 חזרא דמימרי. רש"י.
 ה. הא לבתר מכאן אתי
 לידו חזרא ולעולם
 המשאל סתם אין לו זמן.
 רש"י. ו. [והוא] רואה
 אותה, לא חישי לשכחה.
 רש"י. ז. [ו]חייש לשכחה.
 רש"י. ח. הדריל למימר
 'הלויני. מ' רש"י. ט. אבל
 בה ציצית לא אתי לידו
 הלואה ל' יום כך סתם
 שאלה ל' יום. מ' רש"י.
 י. דפשיעה לגמרי היא.
 מוס' הלא"ה. יא. משום
 טרחא יתירא לא קפדינא.
 מוס' פ"ה טו: ד"ה המנ"א.
 יב. עדיף טפי לאפשרי
 בהלובא. מוס' פ"ה טו:
 ד"ה המנ"א. יג. כי הוכי
 דלא לתחזי דעבדי בעובדי
 דחול. מוס' פ"ה טו: ד"ה
 המנ"א. יד. ולכך קאמר
 למעוטי בהלובא עדיף
 טפי משום טרחא יתירא.
 מוס' פ"ה טו: ד"ה המנ"א.

הלכה מחזירין את השבר
 דינלא. מנשטר"ל ממונה: גרביה. קח בגדו עד שיבא: אסא. רבה
 אשכחיה לרב יהודה כו': הא חנא דידן. ממקומנו הוא ולא שמענו
 זאת מפיו עד הנה: ולאו דינא גרביה. בתמיה. שאלו לא באת לא
 למדנו: שניא ליה ידיה. נשתנית ידו
 ממוקמה. אשולשיני"ר בלע"ז: הכי
 מאי. היה עושה בעיניי הרבה
 ושאל: **חזרא מחתא מחיתנהו.**
 צאריה אחת ארגמיה: היכא דאיסמר.
 דמתניתין לאו דוקא תנן איתמר:

הדרן עלך חבית

שואל. שלא יאמר הלויני. מפרש
 בגמרא: שחל להיות בשבת.
 ולא נזכר מע"ש לקנות: לאחר יו"ט.
 ליום שלישי: גמ' הלויני. משמע לזמן
 מרובה וקיי"ל במסקת מכות (דף ג.)
 סתם הלואה ל' יום ואמי מלוה זה
 לכתוב על פנקסו כך וכך הלוימי כדי
 שלא ישכח: א"ל וכיון דבחול נמי זימנין
 דבעי למימר הלויני ואמר השאילני
 ולא קפדי עליה. והוי"א הלואה: בשבת
 נמי. כי אמר השאילני סבר דהלואה
 היא ואמי למכתב ומאי היכר איכא:
 ה"ג א"ל בשבת כיון דהשאילני שרו
 ליה רבנן הלויני לא שרו ליה מינכרא
 מילתא ולא אתי למכתב: אמרו רבנן.
 במסכת פ"ה טו: כל כמה דאפשר
 לנשווי משנינן. דלמרינן המנ"א כדי
 יין לא יציאם כסל וצקופה כו':
 נגממא

שואל

אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן
 ובלבד שלא יאמר לו הלויני וכן
 האשה מחבירתה בכרות ואם אינו מאמינו
 לאחר שבת וכן ערב פסח בירושלים
 שחל להיות בשבת מניח מליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו השבון
 לאחר יום טוב: גמ' א"ל רבא בר רב
 חנן לאביי מאי שנא השאילני ומאי
 שנא הלויני אמר ליה השאילני לא אתי
 למיכתב אתי למיכתב ולא קפיד
 והא כיון דבחול זימנין דבעי למימר ליה
 הלויני וא"ל השאילני ולא קפיד
 עילויה ואתי למיכתב בשבת נמי אתי
 למיכתב א"ל (בחול דלא שנא בי א"ל
 הלויני ל"ש כי א"ל השאילני לא קפדינן
 עילויה אתי למיכתב) בשבת כיון
 דהשאילני הוא דשרו ליה רבנן הלויני
 לא שרו ליה מינכרא מילתא ולא אתי
 למיכתב א"ל רבא בר רב חנן לאביי
 מכדי אמרו רבנן כ"ל מילי דיום טוב
 כמה דאפשר לשנווי משנינן הני נשי
 דמליין הצבייהו מ"א מ"ט לא משנינן
 ומשום דלא אפשר היכי לעבדי דמליין
 בחצבא רבא לימלו בחצבא וזוטא הא קא
 מפשו בהילוכא דמליין בחצבא וזוטא
 לימלו בחצבא רבא קא מפשו במשוי
 ניפרום

הדרן עלך חבית

שואל אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן
 ובלבד שלא יאמר לו הלויני.
 פירש רש"י טעמא משום דסתם הלואה ל' יום
 ולפי שהוא לזמן מרובה יותר משאלה אתי
 למיכתב וקשה לר"מ דסתם שאלה וכו' ל' יום
 כדאמר בזמנות בהתכלת (דף מד.) טלית
 שאלה כל ל' יום פטורה מן הציצית
 ואמרין נמי התם הדר בצאכסיני צא"י והשובר בית
 בחו"ל כל ל' יום פטור מן המזוזה מכאן
 ואילך חייב מזוזה אלמא דסתם שאלה ל' יום
 איתא ולהכי פטורה כל ל' יום דאמר
 שאלה היא אבל מכאן ואילך נראה כמו
 שלו ומיהו יכול לומר לרש"י לאו משום דאי
 מתבע ליה לשון רביך להחזיר דודאי היה
 חייב להחזיר (ט) דעבידי אינשי דמשאלי
 פחות משלשים יוס' אבל טפי לא משאלי
 הלכך עד ל' יוס' אמרי אינשי שאלה היא
 וכו' פירש לנו דהיינו טעמא בשאלה לפי
 שהיא חזרת בעין' לא אתי למיכתב אבל
 לשון הלואה אינו חוזר בעין' ואמי למיכתב
 וכו' דכ' שאלו מיניה כדי יין וכדי שמן
 לא הדרי בעין מ"מ מתוך שמוכר לו לשון
 שאלה וזכור"ה הוא ולא אתי למיכתב.
 מ"ר וכן פירש ה"ר פורת:

הלכה מחזירין את השבר
 רבה בר בר חנה איקלע לפומבדיתא לא
 על לפירקה רוב יהודה שרייה לארא
 דייאלא א"ל זיל גרביה אזיל גרביה אתא
 אשכחיה דקא דריש אין מחזירין את השבר
 א"ל הכי אמר רב חנא בגדתאה אמר
 שמואל הלכה מחזירין את השבר א"ל הא
 חנא דידן והא שמואל דידן ולא שמייע ל'י
 ולאו בדינא גרבתוך: מי שנפרקה ידו
 כו': רב אויא הוה יתיב קמיה דרב יוסף
 שניא ליה ידיה א"ל הכי מאי אסור והכי
 מאי א"ל אסור אדהכי איתפח ידיה א"ל
 מאי תיבעי לך הא תנן ימי שנפרקה ידו או
 רגלו לא יטרפס בצונן אבל (ט) רוחין
 כדרכו ואם נתרפא נתרפא א"ל ולא תנן
 אין מחזירין את השבר ואמר רב חנא
 בגדתאה אמר שמואל הלכה מחזירין את
 השבר א"ל הא חנא דידן והא שמואל דידן
 ולא שמייע ל'י ולאו בדינא גרבתוך: מי
 שנפרקה ידו כו': רב אויא הוה יתיב קמיה
 דרב יוסף שניא ליה ידיה א"ל הכי מאי אסור
 והכי מאי א"ל אסור אדהכי איתפח ידיה
 א"ל מאי תיבעי לך הא תנן ימי שנפרקה ידו
 או רגלו לא יטרפס בצונן אבל (ט) רוחין
 כדרכו ואם נתרפא נתרפא א"ל ולא תנן
 אין מחזירין את השבר ואמר רב חנא בגדתאה
 אמר שמואל הלכה מחזירין את השבר אמר ליה
 כולוהו בחדא מחיתא מחיתנהו היכא דאיתמר
 איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר:

הדרן עלך חבית

שואל אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן
 ובלבד שלא יאמר לו הלויני וכן
 האשה מחבירתה בכרות ואם אינו מאמינו
 לאחר שבת וכן ערב פסח בירושלים
 שחל להיות בשבת מניח מליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו השבון
 לאחר יום טוב: גמ' א"ל רבא בר רב
 חנן לאביי מאי שנא השאילני ומאי
 שנא הלויני אמר ליה השאילני לא אתי
 למיכתב אתי למיכתב ולא קפיד
 והא כיון דבחול זימנין דבעי למימר ליה
 הלויני וא"ל השאילני ולא קפיד
 עילויה ואתי למיכתב בשבת נמי אתי
 למיכתב א"ל (בחול דלא שנא בי א"ל
 הלויני ל"ש כי א"ל השאילני לא קפדינן
 עילויה אתי למיכתב) בשבת כיון
 דהשאילני הוא דשרו ליה רבנן הלויני
 לא שרו ליה מינכרא מילתא ולא אתי
 למיכתב א"ל רבא בר רב חנן לאביי
 מכדי אמרו רבנן כ"ל מילי דיום טוב
 כמה דאפשר לשנווי משנינן הני נשי
 דמליין הצבייהו מ"א מ"ט לא משנינן
 ומשום דלא אפשר היכי לעבדי דמליין
 בחצבא רבא לימלו בחצבא וזוטא הא קא
 מפשו בהילוכא דמליין בחצבא וזוטא
 לימלו בחצבא רבא קא מפשו במשוי
 ניפרום

בידים משום שינוי ואפילו אינו להקל מ"מ שינוי הוא ואינו מרבה טורח
 נשינוי דדור בצאכפא ניפרום סודרא קל הוא ואינו מכביד ושינוי
 צלמא הוא ולהנעט עד כאן לשונו ומשמע מתוך פירושו דכל אלה משוי אחד להם
 בשוה ואין זה נושא יותר אלא שנושא משאו בעינין
 אחר ממה שהיה רגיל זה דחקו שאם נפרש שכל אלו ממעטים משאם
 מאשר היו רגילים להשאיל קשיא הא דאמר בסמוך (י) מפשיי בהילוכא
 משמע מפיירשא דאגרא נושאים שני בני אדם שפיר צמוט בשנים יש
 צו משוי שני בני אדם שנושאים כל מה שרגילין לשאת דדיגלא ודיגלא
 היא משוי שני בני אדם דמשמע צבא מניעה צס"פ השוכר את האומנים
 (דף פג.) וקשיא לר' דהתם משמע נמי דאגרא אין צו משוי לשני בני
 אדם דאמר התם דדרו צאגרא ואיתבר משלם פלגא מ"ט נפיש לחד
 חוטר לתרי דמי לפשיעה ודמי לאונס דדיגלא משלם כולה' משמע
 דלא היו זוטרי לתרי ונראה דאגרא לשום אדם אינו נראה עובדא
 דחול כמו דיגלא ומשום הכי דדרו דדיגלא לידרו צאגרא וכו'
 שפיר דדרו צאגרא לידרו בצאכפא אע"פ שזוהי מרבה במשאו
 הוא בנושא בידיים המוט מכשנושא על כתיפו מ"מ כיון שאינו
 נראה עובדא דחול כמו אגרא יכול לעשות כעין שמיניו גצי
 בהמה מסוכנת דתנן צבייה (דף כה.) שחטה צדה לא יציאה
 צמוט אלף מציאה צידו אברים אברים ותנן נמי (דף טו: וסס)
 בהמנ"א כדי יין לא לשנות א' וההיא דבסמוך דמליין
 בחצבא וזוטא ודמליין בחצבא רבה תרווייהו עובדא דחול
 ובעינין שנושאים זה נושאים זה הלכך אין לו לשנות לא להקל
 ולא להכביד כדפי' טעמא ובההיא דלעיל צריש מפנין (דף קס.)
 לא שייכא עובדא דחול שאינו מטלטל אלא צבית מזוית לזוית.
 מ"ר. ובההיא דשחטה צדה פירש צריש מפנין (ג"ז סס)
 צע"א וכמו שפירש כאן עיקר ועוד קשה לי לפי הקונטרס
 דדרו בצאכפא אמאי ניפרום סודרא עליה הוה ליה למימר
 לידרו צאגרא כיון שאינו משנה להכביד יותר מאכפא
 כמו שמשמע נמי מתוך פירושו ולפירוש רבי אתי שפיר:

ניפרום

שואל אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן
 ובלבד שלא יאמר לו הלויני.
 פירש רש"י טעמא משום דסתם הלואה ל' יום
 ולפי שהוא לזמן מרובה יותר משאלה אתי
 למיכתב וקשה לר"מ דסתם שאלה וכו' ל' יום
 כדאמר בזמנות בהתכלת (דף מד.) טלית
 שאלה כל ל' יום פטורה מן הציצית
 ואמרין נמי התם הדר בצאכסיני צא"י והשובר בית
 בחו"ל כל ל' יום פטור מן המזוזה מכאן
 ואילך חייב מזוזה אלמא דסתם שאלה ל' יום
 איתא ולהכי פטורה כל ל' יום דאמר שאלה היא
 אבל מכאן ואילך נראה כמו שלו ומיהו יכול לומר
 לרש"י לאו משום דאי מתבע ליה לשון רביך להחזיר
 דודאי היה חייב להחזיר (ט) דעבידי אינשי דמשאלי
 פחות משלשים יוס' אבל טפי לא משאלי הלכך
 עד ל' יוס' אמרי אינשי שאלה היא וכו' פירש לנו
 דהיינו טעמא בשאלה לפי שהיא חזרת בעין' לא
 אתי למיכתב אבל לשון הלואה אינו חוזר בעין' ואמי
 למיכתב וכו' דכ' שאלו מיניה כדי יין וכדי שמן
 לא הדרי בעין מ"מ מתוך שמוכר לו לשון שאלה
 וזכור"ה הוא ולא אתי למיכתב. מ"ר וכן פירש
 ה"ר פורת:

הדרן עלך חבית

שואל אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן
 ובלבד שלא יאמר לו הלויני וכן
 האשה מחבירתה בכרות ואם אינו מאמינו
 לאחר שבת וכן ערב פסח בירושלים
 שחל להיות בשבת מניח מליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו השבון
 לאחר יום טוב: גמ' א"ל רבא בר רב
 חנן לאביי מאי שנא השאילני ומאי שנא הלויני
 אמר ליה השאילני לא אתי למיכתב אתי למיכתב
 ולא קפיד והא כיון דבחול זימנין דבעי למימר ליה
 הלויני וא"ל השאילני ולא קפיד עילויה ואתי
 למיכתב בשבת נמי אתי למיכתב א"ל (בחול
 דלא שנא בי א"ל הלויני ל"ש כי א"ל השאילני לא
 קפדינן עילויה אתי למיכתב) בשבת כיון
 דהשאילני הוא דשרו ליה רבנן הלויני לא שרו
 ליה מינכרא מילתא ולא אתי למיכתב א"ל רבא
 בר רב חנן לאביי מכדי אמרו רבנן כ"ל מילי דיום
 טוב כמה דאפשר לשנווי משנינן הני נשי
 דמליין הצבייהו מ"א מ"ט לא משנינן ומשום
 דלא אפשר היכי לעבדי דמליין בחצבא רבא
 לימלו בחצבא וזוטא הא קא מפשו בהילוכא
 דמליין בחצבא וזוטא לימלו בחצבא רבא קא
 מפשו במשוי ניפרום

הדרן עלך חבית

שואל אדם מחבירו כדי יין וכדי שמן
 ובלבד שלא יאמר לו הלויני וכן
 האשה מחבירתה בכרות ואם אינו מאמינו
 לאחר שבת וכן ערב פסח בירושלים
 שחל להיות בשבת מניח מליתו אצלו ונוטל את פסחו ועושה עמו השבון
 לאחר יום טוב: גמ' א"ל רבא בר רב
 חנן לאביי מאי שנא השאילני ומאי שנא הלויני
 אמר ליה השאילני לא אתי למיכתב אתי למיכתב
 ולא קפיד והא כיון דבחול זימנין דבעי למימר ליה
 הלויני וא"ל השאילני ולא קפיד עילויה ואתי
 למיכתב בשבת נמי אתי למיכתב א"ל (בחול
 דלא שנא בי א"ל הלויני ל"ש כי א"ל השאילני לא
 קפדינן עילויה אתי למיכתב) בשבת כיון
 דהשאילני הוא דשרו ליה רבנן הלויני לא שרו
 ליה מינכרא מילתא ולא אתי למיכתב א"ל רבא
 בר רב חנן לאביי מכדי אמרו רבנן כ"ל מילי דיום
 טוב כמה דאפשר לשנווי משנינן הני נשי
 דמליין הצבייהו מ"א מ"ט לא משנינן ומשום
 דלא אפשר היכי לעבדי דמליין בחצבא רבא
 לימלו בחצבא וזוטא הא קא מפשו בהילוכא
 דמליין בחצבא וזוטא לימלו בחצבא רבא קא
 מפשו במשוי ניפרום

בידים משום שינוי ואפילו אינו להקל מ"מ שינוי הוא ואינו מרבה טורח
 נשינוי דדור בצאכפא ניפרום סודרא קל הוא ואינו מכביד ושינוי
 צלמא הוא ולהנעט עד כאן לשונו ומשמע מתוך פירושו דכל אלה משוי אחד להם
 בשוה ואין זה נושא יותר אלא שנושא משאו בעינין
 אחר ממה שהיה רגיל זה דחקו שאם נפרש שכל אלו ממעטים משאם
 מאשר היו רגילים להשאיל קשיא הא דאמר בסמוך (י) מפשיי בהילוכא
 משמע מפיירשא דאגרא נושאים שני בני אדם שפיר צמוט בשנים יש
 צו משוי שני בני אדם שנושאים כל מה שרגילין לשאת דדיגלא ודיגלא
 היא משוי שני בני אדם דמשמע צבא מניעה צס"פ השוכר את האומנים
 (דף פג.) וקשיא לר' דהתם משמע נמי דאגרא אין צו משוי לשני בני
 אדם דאמר התם דדרו צאגרא ואיתבר משלם פלגא מ"ט נפיש לחד
 חוטר לתרי דמי לפשיעה ודמי לאונס דדיגלא משלם כולה' משמע
 דלא היו זוטרי לתרי ונראה דאגרא לשום אדם אינו נראה עובדא
 דחול כמו דיגלא ומשום הכי דדרו דדיגלא לידרו צאגרא וכו'
 שפיר דדרו צאגרא לידרו בצאכפא אע"פ שזוהי מרבה במשאו
 הוא בנושא בידיים המוט מכשנושא על כתיפו מ"מ כיון שאינו
 נראה עובדא דחול כמו אגרא יכול לעשות כעין שמיניו גצי
 בהמה מסוכנת דתנן צבייה (דף כה.) שחטה צדה לא יציאה
 צמוט אלף מציאה צידו אברים אברים ותנן נמי (דף טו: וסס)
 בהמנ"א כדי יין לא לשנות א' וההיא דבסמוך דמליין
 בחצבא וזוטא ודמליין בחצבא רבה תרווייהו עובדא דחול
 ובעינין שנושאים זה נושאים זה הלכך אין לו לשנות לא להקל
 ולא להכביד כדפי' טעמא ובההיא דלעיל צריש מפנין (דף קס.)
 לא שייכא עובדא דחול שאינו מטלטל אלא צבית מזוית לזוית.
 מ"ר. ובההיא דשחטה צדה פירש צריש מפנין (ג"ז סס)
 צע"א וכמו שפירש כאן עיקר ועוד קשה לי לפי הקונטרס
 דדרו בצאכפא אמאי ניפרום סודרא עליה הוה ליה למימר
 לידרו צאגרא כיון שאינו משנה להכביד יותר מאכפא
 כמו שמשמע נמי מתוך פירושו ולפירוש רבי אתי שפיר:

ניפרום